

A Győri Ítéltábla a pártfogó ügyvéd által képviselt **felperesnek** az Országos Bírósági Hivatal Jogi Képviseleti Osztálya által képviselt **alperes** ellen bírósági jogkörben okozott kártérítés iránt indított perében a Veszprémi Törvényszék 2018. június 27-én kelt 7.P.20.152/2017/39/I. számú ítélete ellen az alperes által 40. és 41., valamint a felperes által 43. sorszámon benyújtott fellebbezések folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

Í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Megállapítja, hogy

a felmerült 456.600,- (Négyszázötvenhatezer-hatszáz) Ft fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli;

a felperes pártfogó ügyvédjének a másodfokú eljárásban felmerült díja 16 (tizenhat) százalékát az alperes, 84 (nyolcvannégy) százalékát az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg a felperesnek 916.393,- Ft-ot; ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg az alperesnek 25.200,- Ft perköltséget, valamint az alperest, hogy külön felhívásra fizessen meg 42.039,- Ft szakértői díjat az államnak. Megállapította, hogy a felmerült 407.500,- Ft kereseti illetéket, valamint 220.707,- Ft szakértői díjat az állam viseli, míg a felperes pártfogó ügyvédje díjának 16 százalékát az alperes, 84 százalékát az állam viseli.

Határozatának indokolásában rögzítette, hogy felperes 2006. november 3-án kötött kölcsönszerződést az **O B** Nyrt.-vel, melyet a bank 2008. november 20-án azonnali hatállyal felmondott, majd követelését 2009. április 15-én az **O F** Zrt.-re engedményezte. A **T-né dr. P Á ...i** közjegyző által készített közjegyzői okiratba foglalt kölcsönszerződést az engedményes kérelmére 2010. augusztus 4-én a Székesfehérvári Városi Bíróság végrehajtási záradékkal látta el. A bíróság a fennálló tartozást 104.211 CHF tőke, 2.023 CHF ügyleti kamat, 181 CHF kezelési költség, 42,08 CHF késedelmi kamat, valamint 2008. december 13-ától a kifizetés napjáig a tőke után 7,1 százalék

ügyleti és 2,83 százalék késedelmi kamat, a lejárt ügyleti kamat és a lejárt kezelési költség után pedig 8,5 százalék késedelmi kamat összegben határozta meg.

A felperes (adós) 2011-ben végrehajtás megszüntetése iránti pert indított. **T J** önálló bírósági végrehajtó a felperes tulajdonát képező **Település 1.** helyrajzi számú lakásingatlant 2011. április 4-én elárverezte, majd 2011. július 25-én felosztási tervet készített, amelynek alapján a befolyt 14.000.000,- Ft-ból a végrehajtást kérőt mindösszesen 12.215.337,- Ft illette meg.

A felosztási terv ellen a felperes (adós) terjesztett elő végrehajtási kifogást; a végrehajtási kifogást a Székesfehérvári Városi Bíróság a 2011. augusztus 30-án kelt 0701-22.Vh.4300/2009/20. számú végzésével elutasította; végzését a bíróság megküldte a végrehajtónak, aki nem intézkedett az árverési vételár kiutalása végett. 2011. szeptember 6-án a végrehajtó arról tájékoztatta a városi bíróságot, hogy a felosztási tervben szereplő összegeket azért nem utalta ki, mert az adós a felosztási terv ellen végrehajtási kifogást nyújtott be.

A végzés fellebbezés hiányában 2011. szeptember 27-én jogerőre emelkedett, azonban azt a végrehajtást kérő kérelmére a városi bíróság csak 2013. november 7-én látta el jogerősítő záradékkal.

A végrehajtó a végrehajtást kérőnek járó összeget 2013. november 18-án utalta át.

A felperes tartozása 2011. szeptember 27-én 33.168.925,- Ft, míg 2013. november 8-án 38.989.400,- Ft volt.

A felperes végleges kereseti kérelmében - hivatkozással az Alaptörvény „Szabadság és felelősség” Rész XXIV. cikk (1) és (2) bekezdéseire, valamint a régi Ptk. 339. § (1) bekezdésére, 355. § (1) bekezdésére és 359. § (1) bekezdésére - 5.707.365,- Ft kártérítés megfizetésére kérte az alperes kötelezését. Álláspontja szerint azáltal, hogy a Székesfehérvári Városi Bíróság 2011. szeptember 27-én jogerőre emelkedett végzését csak 2013. november 7-én látta el jogerősítő záradékkal, ilyen összegű kárt szenvedett el. Mindamellet, hogy időközben törlesztést nem teljesített, vitatta, hogy az árverés és az árverési vételárnak a végrehajtást kérő részére történő kiutalása közötti időszakban tartozása tőle független okokból, a kedvezőtlen árfolyamváltozás miatt nőtt. Utalt arra, ha a végrehajtó a 2011. szeptember 27-étől számított tizenöt napon belül a végrehajtást kérőnek a végrehajtási költségen túlmenően járó 11.629.437,- Ft-ot átutalta volna, úgy az ekkor fennmaradó tartozása 21.858.705,- Ft lett volna, mely 2013. november 18-ára 27.566.070,- Ft-ra nőtt volna.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Hangsúlyozta, hogy a Vht. 221. § és 222. §-ai szerint a végrehajtási kifogásnak nincs halasztó hatása. A Vht. 154/A. § (2) bekezdése értelmében az ingatlan árverése esetén a jogorvoslatot elbíráló bíróság a határozat jogerőre emelkedéséről a végrehajtót tájékoztatja, és részére a határozatot megküldi; ehhez képest a felosztási terv elleni jogorvoslatot szabályozó Vht. 171. § (4) bekezdése nem tartalmazza, hogy a jogerőről a végrehajtót külön értesíteni kellene. A végrehajtó a felosztási terv elkészítése után már köteles lett volna átutalni az ennek érdekében őt 2011. augusztus 5-én meg is kereső végrehajtást kérőnek járó összeget. A végrehajtó 2011. augusztus 31-én arról is értesült, hogy a városi bíróság a végrehajtási kifogást elutasította. Mindebből következően a végrehajtónak e végzés jogerőre emelkedését nem kellett bevárnia. A végrehajtó egyébként már abból a körülményből is tudott a végzés jogerőre emelkedéséről, hogy fellebbezés esetén azt a régi Pp. 257. § (1) bekezdése folytán neki is kézbesíteni kellett volna.

Az alperes véleménye szerint nem sértett jogszabályt azzal, hogy az érintett végzés jogerőre emelkedéséről a végrehajtót nem értesítette. Hivatkozott viszont arra, hogy a végrehajtót harminc naponként a bíróság felé értesítési kötelezettség terhelte. Hangsúlyozta továbbá, hogy a végzés

jogerőre emelkedésének megállapításával kapcsolatos intézkedése és a felperes tartozásának növekedése között okozati összefüggés nem áll fenn.

Az alperes kitért arra, hogy a végrehajtási kifogást elutasító végzés jogerőre emelkedésére vonatkozó értesítést a végrehajtó 2013. november 8-án vette át, így nem lehet a terhére róni, hogy végrehajtást kérő részére járó összeg átutalására csak 2013. november 18-án került sor. Mindebből az következik, hogy felperes kizárólag a 2011. szeptember 28-a és a 2013. november 8-a közötti időszakra és legfeljebb 12.200.000,- Ft vonatkozásában érvényesíthet követelést.

Az alperes azzal is érvelt, hogy a régi Ptk. 355. § (4) bekezdése szerint a kár bekövetkezését csak akkor állíthatná alappal a felperes, ha a magatartásával állítottnan összefüggő tartozásnövekedést ténylegesen megfizette volna.

A törvényszék abból indult ki, hogy a bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránti igény nem az Alaptörvényen, hanem a régi Ptk. rendelkezésein alapulhat. A felperesre hárult a régi Ptk. 339. § (1) bekezdése szerinti feltételek, tehát az alperes jogellenes magatartása, a kár és az okozati összefüggés bizonyítása. Azt állította, hogy az alperes bírósága a végrehajtó felosztási terve ellen benyújtott végrehajtási kifogást elbíráló végzése jogerőre emelkedését a jogerő beálltától számított több mint két év elteltével állapította meg, ezért az ingatlana értékesítéséből befolyt árverési vételárat a végrehajtó csak jelentős késedelemmel utalta ki a végrehajtást kérőnek. Az elsőfokú bíróság utalt arra, hogy a felperes releváns tényállításai közül az alperes kizárólag a jogerő megállapításának késedelmével okozati összefüggésben álló tartozásnövekedés bekövetkeztét és annak összegét vitatta; védekezése ugyanakkor azon is alapult, hogy magatartása nem volt jogellenes és nincs okozati összefüggésben a felperes kárával.

Az elsőfokú bíróság szerint a Vht. 222. §-ának és 171. § (4) bekezdésének együttes értelmezéséből látszólag az következik, hogy a végrehajtó intézkedése elleni jogorvoslat halasztó hatálya hiányában a végrehajtónak a felosztási terv ellen benyújtott végrehajtási kifogástól függetlenül kell intézkednie az ingatlan értékesítéséből befolyt vételár kiutalása iránt. A bírósági végrehajtási ügyvitelről és pénzkezelésről szóló 1/2002. (I.17.) IM rendelet (a továbbiakban: VÜSZ.) 47. § (1) bekezdése azonban arra kötelezi a végrehajtót, hogy a felektől közvetlenül felvett vagy a végrehajtó letéti számlára befizetett összegekből kifizetést attól az időponttól számított tizenöt napon belül teljesítsen, amikor a kifizetés előfeltételei biztosítottak; ilyen feltételként a VÜSZ. kifejezetten a jogorvoslat elbírálását nevesíti. A VÜSZ. 47. § (2) bekezdése értelmében, ha a kifizetés akadálya az, hogy a végrehajtási ügyben előterjesztett jogorvoslati kérelmet nem bírálták el jogerősen, úgy a végrehajtó a pénzösszeg kezelésének tényét hat hónap elteltével a végrehajtást foganatosító bíróságnak jelzi. Ha a jogorvoslati kérelemről ezt követően sem történik döntés, úgy a végrehajtó harminc naponként újra jelzi a bíróságnak az összeg kezelésének tényét. Mivel tehát e rendelkezések a végrehajtó intézkedésével szembeni jogorvoslat jogerős elbírálásának feltételéhez kötik a végrehajtó által kezelt összegből történő kifizetéseket, alaptalan az alperesnek a jogorvoslat halasztó hatályának hiányán alapuló érvelése.

A Székesfehérvári Városi Bíróságnak a felosztási terv ellen benyújtott végrehajtási kifogást elutasító végzése a Vht. 9. §-án keresztül megfelelően irányadó régi Pp. 228. § (3) bekezdése alapján 2011. szeptember 27-én jogerőre emelkedett. A régi Pp. 230/A. § (1) bekezdése alapján a bíróságnak a határozat jogerejét a végzés eredeti példányára vezetett záradékkal kellett tanúsítania, e § (3) bekezdése szerint pedig a jogerő megállapításáról a felet az annak beálltától számított nyolc napon belül értesíteni kell. E rendelkezés megfelelő alkalmazása szerint a jogerő megállapításáról a végrehajtót is értesíteni kell, ami közvetve következik a Vht. 217. § (2) bekezdéséből, 218. § (2) bekezdéséből, valamint az alperes saját eljárásából is (végrehajtási kifogást elutasító végzését megküldte a végrehajtónak, és érvelése szerint a végzés elleni fellebbezést is megküldte volna

észrevételezésre). A régi Pp., a Vht. és a VÜSZ. rendelkezéseit a józan ész követelményeinek megfelelően nem lehet másként értelmezni, mint úgy, hogy a végrehajtást foganatosító bíróság a végrehajtási kifogás tárgyában hozott végzésének jogerőre emelkedéséről a végrehajtót értesíteni köteles, különösen akkor, ha a végrehajtó további eljárásának jogszabályi feltétele a bíróság jogerős döntése. Tény, hogy a végrehajtó nem tett eleget a VÜSZ. 47. § (2) bekezdésében foglalt jelzési kötelezettségének, ez azonban az alperest a felelősség alól nem mentesíti, ugyanis saját eljárásának jogszerűsége és a mulasztás felróhatósága a végrehajtó eljárásától független. Az alperes bírósága a 2011. szeptember 6-ai tájékoztatás alapján tudott arról, hogy a végrehajtó az árverési vételár kiutalásával a felosztási terv elleni végrehajtási kifogás jogerős elbírálását várja.

A törvényszék álláspontja szerint a végrehajtás tárgyát képező tartozás a felperes vagyonának negatív eleme, kára pedig a passzívum növekedésében jelentkezett, függetlenül attól, hogy tartozását (illetve annak az alperes mulasztásával összefüggésben állított növekményét) a végrehajtást kérőnek megfizette-e. A kár összegének meghatározásakor annak volt jelentősége, hogy a Székesfehérvári Városi Bíróság 0701-22.Vh.4300/2009/20. számú végzésének jogerőre emelkedésétől számított nyolc napon belüli kiutalást feltételezve milyen összegre csökkent volna a felperes tartozása; ezt az összeget kellett egybevetni a tartozás kiutaláskori tényleges összegével. A perben kirendelt **T I** igazságügyi könyvszakértő nem vitatott szakvéleménye alapján a felperes teljes tartozása 2011. október 11-én 33.683.067,- Ft volt, és amennyiben 2011. október 12-én a végrehajtó kiutalja a végrehajtást kérőnek járó 11.629.437,- Ft-ot, úgy a tartozás 21.858.705,- Ft lett volna, mely 2013. november 18-ára 26.649.131,- Ft-ra emelkedett volna. Ehhez képest a felperes tényleges tartozása 2013. november 18-án 39.297.957,- Ft volt, amiből 11.629.437,- Ft-ot levonva 27.566.070,- Ft adódik. A felperes kára tehát 2013. november 18-án fennálló hipotetikus tartozásának és annak az összegnek a különbözete, melyre a tényleges tartozás e napon az árverési vételár kiutalása folytán csökkent.

Az elsőfokú bíróság rámutatott arra, hogy felperes teljes tartozása az alperes bíróságának jogszerű eljárása mellett sem szűnt volna meg, a befolyó 11.629.437,- Ft csak a költségek és a késedelmi kamattartozás egy részének kiegyenlítésére volt elegendő, így a kár kizárólag a késedelmi kamattartozás különbözeteként 916.939,- Ft-ban határozható meg. Mivel a felperes teljes tartozása a 2011. október 12-én történő utalással sem lett volna kiegyenlíthető, a tartozás ezen időpontot követő növekedése nem áll teljes egészében az alperes jogellenes magatartásával összefüggésben.

Az elsőfokú ítélet rögzítette azt is, hogy a bíróság a felperesnek a végrehajtó iratainak beszerzése iránti indítványát elutasította, mivel az a perben nem releváns tény bizonyítására irányult. A felperes nyugdíjára vezetett végrehajtás tényének bizonyítása pedig amiatt volt szükségtelen, mert az alperes által okozott kárt nem a nyugdíjból behajtott összeg képezi.

Az ítélet ellen mindkét fél fellebbezett.

Az alperes az ítélet megváltoztatását akként kérte, hogy a másodfokú bíróság a keresetet teljes egészében utasítsa el.

Mindenekelőtt jogellenes magatartása hiányával érvelt. Véleménye szerint a Vht. 154/A. § (2) bekezdésének a Vht. 171. § (4) bekezdésével és 222. §-ával való egybevetése alapján az következik, hogy a határozat jogerőre emelkedéséről a bíróság értesítési kötelezettsége annak függvénye, hogy maga a Vht. a jogerős határozathoz milyen jogkövetkezményt fűz. A Vht. 154/A. § (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy az árverezett ingatlant az adósnak az e tárgyban benyújtott végrehajtási kifogást elbíráló határozat jogerőre emelkedését követő tizenöt napon belül ki kell ürítenie; e

határozat jogerőre emelkedéséről a Vht. 154/A. § (2) bekezdése alapján a bíróság tájékoztatja a végrehajtót, és részére a határozatot megküldi. A Vht. 171. § (4) bekezdése a felosztási terv elleni végrehajtási kifogás kapcsán ugyanakkor nem írja elő, hogy a végzés jogerőre emelkedéséről a végrehajtót külön értesíteni kell. Ennek indoka nyilvánvalóan az, hogy a jogorvoslatnak nincs halasztó hatálya, vagyis a Vht. 222. §-ának általános szabálya érvényesül. Az alperes azzal is érvelt, hogy eljárását a Vht. és a régi Pp. alapján, nem pedig a végrehajtó számára kötelezettségeket meghatározó VÜSZ. szerint folytatta le.

A VÜSZ. 47. § (1) bekezdése pedig a kifizetés előfeltételei között nem kifejezetten nevesíti a jogorvoslat elbírálását, hanem azt példálózóan említi meg, míg e § (2) bekezdésének a kifizetés akadályaként a jogorvoslati kérelemre vonatkozó rendelkezése csak a jogorvoslati kérelemről való döntést rögzíti, mint amelynek hiányában a végrehajtónak jelzési kötelezettsége támad. Az pedig megállapítható, hogy a jogorvoslati kérelemről, a végrehajtási kifogásról a városi bíróság döntött, és e végzését a végrehajtónak megküldte.

Az alperes szerint a végrehajtási kifogást elutasító végzés kézhezvételét követően a végrehajtónak a kifizetésről intézkednie kellett volna, ha pedig úgy ítéli meg, hogy a kifizetés teljesítéséhez a felosztási terv ellen benyújtott, nem halasztó hatályú végrehajtási kifogás jogerős elbírálása szükséges, úgy erre a bíróság figyelmét határozottan fel kellett volna hívnia.

Előadta azt is, hogy régi Pp. 228. § (4) bekezdéséből következőn a bíróság határozatai ellen benyújtott fellebbezések általában halasztó hatályúak, és a határozat jogerőre emelkedése a felek tájékoztatása nélkül joghatást sem tud kiváltani. Mivel jelen esetben a felosztási terv ellen benyújtott végrehajtási kifogásnak halasztó hatálya nincs, jogellenes mulasztására a régi Pp. felhívott rendelkezései alapján sem lehet következtetést vonni.

Az alperes hivatkozott arra is, hogy a régi Ptk. 355. § (4) bekezdéséből következően a kártérítési jogviszonyt a kár bekövetkezése keletkezteti, a felperes vagyonában azonban értékcsökkenést kizárólag a kárként állított összeg tényleges megfizetése eredményezhet. Utalt az EBH 2006.1425. számon megjelent eseti döntésre, miszerint ha az adóhatóság a jogtalanul visszaigényelt általános forgalmi adó miatt a gazdálkodó szervezetet az adótartozás megfizetésére kötelezi, úgy a kár nem a jogerős határozat meghozatalakor, hanem a tényleges teljesítéskor következik be. Hivatkozott a Fővárosi Ítéltábla 6.Pf.21.125/2017/5-II. számú ítéletére is, amely kifejtette, hogy „a felperes ingatlanának az illetéktartozás behajtása érdekében történt lefoglalása és a végrehajtási jog bejegyzése az ingatlan-nyilvántartásba önmagában nem minősül kárnak, mert a lefoglalás és a végrehajtási jog bejegyzése nem eredményez a felperes vagyonában értékcsökkenést; értékcsökkenés akkor következik be, ha a felperes önként teljesíti az illetéktartozását, vagy azt a végrehajtási eljárásban behajtják a felperes vagyonából”.

Az alperes kifejtette végül azt is, hogy az elsőfokú bíróság az okozati összefüggésre is tévesen vont következtetést, hiszen a felperes késedelmi kamatfizetési kötelezettségét szerződésszegése, a kölcsön visszafizetésére vonatkozó kötelezettség megsértése idézte elő. A késedelmi kamattartozás növekedése a károkozás szempontjából nem csupán hipotetikus, hanem a teljesítés elmulasztása és az árfolyamváltozás miatt a keresetlevél benyújtásakor a felperes által állított kár már „el is enyészett”, mivel az ekkor fennálló kamattartozás lényegesen meghaladta azt az összeget, amellyel az árverési vételár tényleges jóváírásának időpontjában többet kellett volna a felperesnek megfizetnie. A kamat növekedése a felperes szerződésszegésén kívül az árfolyamváltozásból is adódott, ami tőle ugyancsak független.

A felperes az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását úgy kérte, hogy az ítélet tábla az alperest terhelő marasztalási összeget 5.707.365,- Ft-ra emelje fel; másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte. Vitatta az ítéletnek azt a következtetését, hogy kára a 2013. november 18-án fennálló hipotetikus tartozása és annak az összegnek a különbözete, amelyre a tényleges tartozás az árverési vételár kiutalása következtében csökkent. A törvényszék figyelmen kívül hagyta ugyanis azt, hogy nyugdíja fele összegét folyamatosan letiltották, ami azonban lényeges körülmény, hiszen az így behajtott összeggel kárának mértéke csak nőtt. Változatlanul állította, hogy kára a 2011. október 12-én fennálló 39.297.957,- Ft, valamint a 2013. november 18-ai 33.683.067,- Ft teljes tartozás különbözete, azaz 5.614.890,- Ft.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem adott helyt a végrehajtói iratok beszerzése iránti bizonyítási indítványának.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a keresetet elutasító rendelkezése helybenhagyását kérte. Hivatkozott arra, hogy a felperes nyugdíjára vezetett végrehajtás összege az érvényesíteni kívánt kárnak nem volt része, arra nézve a felperes semmilyen tényállítást nem tett, a fellebbezésben pedig az említett új tény állítására a régi Pp. 235. § (1) bekezdése alapján nincs lehetőség.

A fellebbezések alaptalanok.

Az ítélet tábla megítélése szerint az elsőfokú bíróság a per eldöntéséhez szükséges körben a tényállást helyesen állapította meg, és érdemben helytálló döntést hozott; a másodfokú bíróság jogi érveit is túlnyomórészt osztja.

A Vht. 171. § (4) bekezdése és 222. §-a alapján a felosztási terv elleni végrehajtási kifogásnak halasztó hatálya nincs. Az adott esetben a VÜSZ. 47. § (1) bekezdése sem írta felül e rendelkezéseket. A kifizetés előfeltételeként ugyanis - ellentétben a törvényszék álláspontjával - csak annak a jogorvoslatnak az elbírálása jöhet számításba, amelynek a törvény erejénél fogva halasztó hatálya van. Ilyen szabályt tartalmaz például a Vht. 2012. szeptember 1-jétől hatályos 154/B. §-ának (2) bekezdése: az (1) bekezdésben foglalt feltételek esetén az adóst kérelmére az árverési vételár meghatározott százaléka akkor illeti meg, ha a végrehajtónak a kifizetés feltételeinek fennállását jegyzőkönyvben rögzítő, és a feleknek kézbesített intézkedése elleni kifogást jogerősen elbírálták - ez esetben a végrehajtási költségek és a követelés kielégítésére a kifizetés után fennmaradó összeg használható fel.

Mindebből fakadóan a végrehajtónak az árverési vételár kiutalásához nem kellett volna bevélnie a felosztási tervvel szembeni végrehajtási kifogás jogerős elbírálását, ugyanakkor a Székesfehérvári Városi Bíróságnak a 2011. szeptember 6-ai tájékoztatás alapján tudnia kellett, hogy a végrehajtó kifizetést csak a végrehajtási kifogás végleges elbírálása után teljesít.

Tévesen hivatkozott az alperes arra, miszerint a határozat jogerőre emelkedéséről a bíróság értesítési kötelezettsége annak függvénye, hogy a Vht. a jogerős határozathoz milyen jogkövetkezményt fűz, azaz hogy a határozat jogerőre emelkedése a felek tájékoztatása nélkül válthat-e ki joghatást. A Vht.

9. §-án keresztül megfelelően irányadó régi Pp. 230/A. § (1) és (3) bekezdései ugyanis attól függetlenül teszik a bíróság kötelezettségévé, hogy a határozat jogerejét annak eredeti példányára vezetett záradékkal tanúsítsa, a jogerő megállapításáról pedig a felet a jogerő beálltától számított nyolc napon belül értesítse, hogy az adott határozattal szembeni jogorvoslat halasztó hatályú-e. Így például előzetesen végrehajtható a régi Pp. 156. § (8) bekezdése értelmében az ideiglenes intézkedésről rendelkező végzés, vagy a régi Pp. 231. § -a szerinti tartalmú ítélet, azonban ez a bíróságnak a jogerő beálltára vonatkozó értesítési kötelezettségét nem érinti. A Székesfehérvári Városi Bíróság kötelezettsége lett volna tehát a jogerő 2011. szeptember 27-ei beálltától számított nyolc napon belül a jogerő megállapításáról a feleket - és az elsőfokú bíróság ítéletében írtak szerint a végrehajtót - értesíteni, ráadásul előreláthatta azt, hogy a végrehajtó a végrehajtást kérő részére kifizetést csak ezt követően teljesít; ekként az alperes bíróságának mulasztása és a felperes kára között szerves kapcsolat mutatható ki.

A régi Ptk. 360. § (1) bekezdése értelmében a kártérítés a károsodás bekövetkeztekor nyomban esedékes. Az adott esetben a károsodás időpontja az alperes károkozó magatartásának, azaz mulasztásának megszűnéséhez igazodik, a kár pedig a felperes tartozásának a mulasztással ok-okozati összefüggésben álló növekedésében manifesztálódott. Az ítéletábra ennek kapcsán maradéktalanul osztja az elsőfokú bíróságnak azt az álláspontját, hogy a kár valamely passzívum növekedésében is jelentkezhet, és a kártérítés esedékessége nem függ attól, hogy tartozását - részben vagy egészben - a felperes a végrehajtást kérőnek megfizette-e.

A másodfokú bíróság rámutat arra is, hogy az alperes bírósága tudott a felperes által indított végrehajtás megszüntetése iránti perről (a végrehajtási ügy iratai között fellelhető a Székesfehérvári Városi Bíróság 2012. január 27-én meghozott 8.P.22.297/2011/42. számú ítélete), így arról, hogy a felperes a végrehajtást kérővel szemben fennálló tartozását jogalap nélkülinek tartja, azt megfizetni nem kívánja. Az alperes tehát nem csupán a hosszabb ideje fennálló és jelentős összeget kitevő tartozás folytán, hanem emiatt sem számíthatott arra, hogy a végrehajtást kérő követelése a felperes önkéntes teljesítésével megtérül. Tény végül az, hogy a forintnak a CHF-hez viszonyított árfolyama az érintett időszakban romlott, azonban az árfolyam számottevő változása már 2008-tól megfigyelhető volt, másrészt pedig e körülmény az alperes mentesülését nem eredményezheti.

A felperes fellebbezésének érvei kapcsán az ítéletábra kiemeli, hogy a felperes a 2017. május 17-én megtartott tárgyaláson úgy nyilatkozott, miszerint 2011. szeptember 27-e és 2013. november 18-a között törlesztést nem teljesített, tartozásának összege ilyen drasztikusan kizárólag az árfolyamváltozás miatt nőtt meg (*Veszprémi Törvényszék 7.P.20.152/2017/10. számú jegyzőkönyv 3. oldala*). A felperes **T I** igazságügyi könyvszakértő szakvéleményének alapját képező számítást nem vitatta, és arra kizárólag annyiban tett észrevételt, miszerint álláspontja szerint tartozásának növekedése teljes egészében ok-okozati összefüggésben áll az alperes bíróságának mulasztásával. A felperes csupán a 2018. június 27-én megtartott tárgyaláson, közvetlenül annak berekesztését megelőzően utalt arra, hogy öregségi nyugdíjára is megindult a végrehajtás, amit ha a bíróság szükségesnek tart, igazolni tud (*Veszprémi Törvényszék 7.P.20.152/2017/39. számú jegyzőkönyv 2. oldala*), azonban arra vonatkozó előadást egyáltalán nem tett, hogy ennek a kárösszeg vonatkozásában mennyiben van jelentősége. Az említett új tény állítására viszont a fellebbezésben a régi Pp. 235. § (1) bekezdésének sérelme nélkül nem kerülhetett sor.

Mindemellett a másodfokú bíróság hangsúlyozza, a törvényszék ítéletének a kár összegére vonatkozó megállapításait teljes egészében osztja, azokat megismételni nem kívánja.

Az ítélet tábla a fentiek alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a régi Pp. 253. § (2) bekezdésére utalással hagyta helyben.

A felmerült 456.600,- Ft fellebbezési eljárási illetéket - figyelemmel a felperes részére engedélyezett teljes személyes költségmentességre, valamint az alperes illetékmentességére - a régi Pp. 84. § (1) bekezdése, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdésének c) pontja, 39. § (1) bekezdése, 46. § (1) bekezdése, 56. § (1) bekezdése, valamint a költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban című 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a folytán az állam viseli.

5.707.365,- Ft fellebbezési pertárgy érték alapulvételével a régi Pp. 84. § (1) bekezdésének b) pontjára, 86. § (2) bekezdésére és 87. § (2) bekezdésére, valamint a jogi segítségnyújtásról szóló 2003. évi LXXX. törvény 11/A. § (1)-(3) bekezdéseire utalással azt állapította meg, hogy a felperes pártfogó ügyvédjének a másodfokú eljárásban felmerült díja 16 százalékát az alperes, 84 százalékát pedig az állam viseli.

Győr, 2018. november 27.

Dr. Világi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

Dr. Szabó Péter sk. . Sarmon Hedvig sk.
előadó bíró bíró

A kiadmány hitelül: kiadó